

DE INTERNATIONALE BESTSELLER

KAREN SWAN

DE
SPAANSE
BELOFTE

*Avontuurlijk,
kleurrijk en
enorm spannend!*

X
LANDER

ROMAN

1

Canary Wharf, Londen, 9 juli 2018

‘Heren. Mevrouw Fairfax. We hebben een probleem.’

Charlotte zag de directeur van de bank door het vertrek benen, zijn voetstappen stil op het zachte tapijt. Hij ging aan het hoofd van de tafel zitten en keek over het lange oppervlak van gepolijst walnotenhout naar zijn senior team. Ze kon zich indenken dat het er voor hem als een spiegelpaleis uitzag: allemaal hetzelfde marineblauwe pak en opgeschoren mannenkapsel, wijdbeens gezeten en met brede handen op de tafel. Alleen zij onderbrak het ritme: lang, donker haar, met een haarbandje van Chanel in een lage paardenstaart gebonden, stijlvol gelakte nagels, smalle schouders, beige jurk.

‘Carlos Mendoza.’

Zelfs zij kende de naam. Ze hoefde hier geen vaste aanstelling te hebben om te weten dat hij een van de grootste cliënten van de firma was, en dat wilde wel wat zeggen voor een private bank die alleen diensten verleende aan ultravermogende particulieren. Het ging hier om Spaanse aristocratie, een familie met een stuk of wat adellijke titels en grote landgoederen in Andalusië. Het familiefortuin was gedurende vele generaties opgebouwd, aanvankelijk door middel van het fokken van vechtstieren, en in de loop der jaren ook met grootschalige fruitteelt, vastgoedinvesteringen en – recentelijk – medische technologie. Voor zover ze het zich kon herinneren van een artikel in een financieel

dagblad dat ze een paar maanden geleden had gelezen, lag het vermogen van de Mendoza's rond de zeventhonderdvijftig miljoen pond.

'Ik heb net een telefoontje gekregen van zijn zoon, Mateo. Het spijt me jullie te moeten meedelen dat de oude man niet lang meer te gaan heeft. Alvleesklierkanker in een vergevorderd stadium.' Hij maakte een meelevend geluidje, maar ze hoorde de onderliggende strekking: zijn overlijden kwam ook voor de bank ongelegen.

Hugh Farrer leunde achterover in zijn stoel aan het hoofd van de tafel en keek hen beurtelings aan. Met zijn vierenvijftig jaar was hij de jongste directeur van de bank ooit, en de meest meedogenloze. De winst was in de achtentwintig maanden dat hij aan het roer stond met een derde toegenomen, maar daar was wel een prijs voor betaald: het personeelsbestand was met eenentwintig procent ingekrompen, hij had vier kantoren door heel Europa laten sluiten en de bedrijfsvoering hier op het hoofdkwartier in Londen gecentraliseerd.

'De dokters zeggen dat hij nog een maand, op zijn hoogst zes weken te leven heeft, wat ons niet veel tijd geeft.'

Ons? Charlotte zag de ruggen in de rij allemaal een tikje verstijven bij die woorden, als op commando. Ze hield haar hoofd schuin, keek en wachtte.

Farrer slaakte een geïrriteerde zucht. 'Vrijdagavond heeft Carlos een TIA gehad. Hij ligt momenteel in het ziekenhuis en is, naar ik heb begrepen, nog niet bij bewustzijn. Ze zijn voorzichtig optimistisch en denken dat hij hiervan geheel of gedeeltelijk zal herstellen. Maar tijdens deze crisis is zijn zoon Mateo, die zoals gebruikelijk als gevolmachtigde voor zijn vader optreedt, erachter gekomen dat zijn vader bezig was om papieren te laten opmaken waarin hij zijn volledige bezit aan ene Marina Quincy schenkt.'

Farrer liet de naam in de lucht hangen en gleeed met zijn on-

derzoekende blik over ieder van hen afzonderlijk, als een pianist die met zijn hand over de witte toetsen strijkt. Marina Quincy. Marina Quincy. Maar het was geen naam die associaties van enig belang oproep – geen Rockefeller of Rothschild, Spencer of Goldsmith. Ze was niet Iemand, een naam die ze als vanzelfsprekend moesten kennen. Er ging geen lampje branden dat helderheid verschafte.

‘Mateo had nog nooit van haar gehoord. We wachten nog op meer informatie, maar wat we nu al weten, is dat ze vijfenveertig is en dat ze werkt in een café in Madrid,’ voegde Farrer eraan toe.

Vijfenveertig? Charlotte fronste. Carlos Mendoza was heel oud, eind negentig, als ze het zich goed herinnerde.

‘Zou ze een buitenechtelijke dochter kunnen zijn?’ opperde iemand achter haar.

Farrer schudde nauwelijks waarneembaar zijn hoofd. ‘Volgens Mateo heeft zijn vader zich laten steriliseren toen hij eind dertig was, een succesvolle operatie, naar hij heeft begrepen.’

‘Dan is ze dus zijn maitresse,’ stelde Dan Milton naast haar met zijn kenmerkende directheid vast. Het was de voor de hand liggende aanname en Milton was dan ook niet iemand die eromheen draaide. Hij deed niet aan eufemismen – als hij al wist wat het woord betekende. Op zijn eenendertigste was hij al hoofd van de afdeling private banking voor het vasteland van Europa. Hij was geboren in Chicago, was aan Harvard afgestudeerd in de bedrijfseconomie en had zijn MBA gehaald aan INSEAD. Acht maanden geleden had hij zich bij het team in Londen gevoegd en de naschokken van zijn botte stijl van leidinggeven golfd en nog steeds door het kantoor.

Farrer liet zijn blik op zijn protegé rusten, wat altijd een licht verontrustende ervaring was. Zijn haar was bijna albinoblond en zijn wimpers en wenkbrauwen waren zo licht dat ze gebleekt leken, wat hem een visachtige uitstraling gaf. Milton had haar tijdens een gezamenlijke autorit eens verteld dat het voelde alsof

je door een forel werd aangestaard. ‘Mateo Mendoza weet zeker dat hij alle maîtresses van zijn vader heeft ontmoet. Hij heeft een researcher ingehuurd en op dit moment wordt er aan een profiel gewerkt, maar er moet meer met haar aan de hand zijn. Stervende oude mannen geven hun fortuin niet zomaar weg aan mooie dames, hoezeer ze ook van hen gecharmeerd zijn.’

‘Nou, als ze zijn minnares is, staat de familie sterk als ze dit aanvechten,’ zei Milton, die zelfverzekerd zijn handen ineenvouwde en zijn autoriteit deed gelden. Hij had het team in Madrid korte tijd geleid. ‘Het Spaanse erfrecht is zeer beschermend naar de directe familie toe. Zijn vrouw krijgt normaal gesproken automatisch vijftig procent, en de rest wordt dan verdeeld in wettelijke erfdelen of *legítimas*...’ Hij sprak het woord uit met een sterk Spaans accent. ‘... voor zowel voor- als nageslacht. Het kan simpelweg niet zo zijn dat hij alles aan zijn vriendin nalaat en zijn wettelijke familieleden hun geboorterecht ontnemt.’

Farrer trok een bijna onzichtbare wenkbrauw op. ‘Je hebt gelijk, Dan, hij zou dit niet kunnen doen. Als het om een legaat zou gaan.’

Miltons mond ging een stukje open in het te late besef dat hij – in zijn haast om zijn volle gewicht in de schaal te werpen – over de semantiek was gestruikeld.

‘Maar zoals ik al zei, gaat het om een schenking. Of *donación de bienes*,’ zei Farrer, die Miltons pretentieuze accent nabootste.

Hij wendde zijn blik laatdunkend af en nodigde de overige aanwezigen uit een andere suggestie te doen, maar het bleef stil in het vertrek. Niemand wilde in een van zijn valkuilen stappen. Overal, onder elk woord, lag een mijn die op ontploffen stond.

Farrers blik verhardde. ‘Het spreekt voor zich wat dit in potentie voor ons betekent. Mendoza is een van onze grootste investeerders, en met de aandeelhoudersvergadering van september in aantocht en het zwakke pond tegenover de euro van dit moment, is er geen slechtere timing denkbaar. Helaas staat het

Mendoza volledig vrij om tijdens zijn léven weg te geven wat hij wil, en als hij zijn vermogen bij de familie weghaalt...’ Hij stopte en keek somber rond. ‘Dan kan deze bank er wellicht ook naar fluiten.’

De spanning in het vertrek nam een tikje toe.

‘Aan de andere kant werkt Carlos’ gebrek aan tijd in ons voordeel. Vertraging van de overdracht is misschien het enige wat nodig is om dit probleem op te lossen.’

Charlotte voelde iets van een lichte afkeer over haar gezicht trekken. Dat hij feitelijk suggereerde dat Carlos Mendoza hun een genoegen zou doen door te sterven terwijl zij ondertussen genoeg obstakels zouden opwerpen om te voorkomen dat hij zijn laatste wens ten uitvoer kon brengen... Het was in principe een maandagochtend als alle andere bij de bank, maar ze verschoof op haar stoel en was blij dat ze hier niet vaak hoefde te vergaderen. Ze voelde zich na zo’n bijeenkomst altijd een beetje vies.

Farrer keek naar de man die rechts van Charlotte zat, het hoofd van de juridische afdeling. ‘Paul, zet jouw team op de kleine lettertjes, om iets te vinden wat we kunnen gebruiken om de boel te traineren: afspraken, contracten... We moeten een manier zien te vinden om dit te rekken. Als hij overlijdt voordat de schenking een feit is, zal het huidige testament gewoon geldig blijven.’

‘Prima,’ zei Paul bruusk, maar zo te zien zeer bereid de klus te klaren.

Farrer richtte zijn blik weer op Milton. ‘Milton, ik wil een volledig overzicht van de bezittingen en liquide middelen van Mendoza. Voor het geval we de donatie niet kunnen blokkeren, wat kunnen we wegsluizen en veiligstellen? We moeten kijken wat we kunnen verplaatsen, spreiden, verbergen. Nu.’

‘Komt goed,’ zei Dan knikkend.

‘Mevrouw Fairfax.’

Ze keek op en zag dat Farrer haar nu aankeek.

‘Dank voor je komst op zo korte termijn.’

‘Graag gedaan,’ mompelde ze.

‘Mateo Mendoza laat ons aan het eind van de dag meer weten over de identiteit van deze vrouw, en daarom heb ik jou in Madrid nodig.’

Shit.

‘Oké.’ Ze zorgde dat haar gezicht onbewogen bleef. Hier zou haar moeder niet blij mee zijn.

‘Ik wil dat je contact met haar maakt, haar uithoort, haar voor je wint. Het is nog niet duidelijk wat ze precies weet. Niemand wist wat die ouwe in de zin had. Hoewel het onwaarschijnlijk is, kan het zijn dat zij ook niet op de hoogte is van de schenking. In dat geval zeg je er niets over terwijl wij hier tijd rekken en proberen dingen uit te zoeken. Maar ze weet vast precies waar ze naar uit kan kijken, en ze zit ongetwijfeld klaar om het in ontvangst te nemen. Hoe dan ook hebben we jou nodig als onze oren en ogen.’

Charlotte knikte. Dit was een ongebruikelijke instructie. Meestal kwam de erfenis eerst en daarna de begeleiding, niet andersom.

‘Als het slechtste scenario bewaarheid wordt en Carlos zijn vermogen grotendeels weggeeft buiten de familie Mendoza, moeten we het geld desondanks bij ons op de bank zien te houden. Zorg ervoor dat je deze vrouw leert kennen. Ze moet je gaan vertrouwen, naar je luisteren, zich door je laten leiden. Ze zal vermoedelijk niets afweten van financiële zaken op dit niveau en ik wil niet dat onze concurrenten lucht krijgen van het feit dat er een nieuwe erfgename op het toneel verschijnt.’ Hij keek haar recht aan met zijn bleke blik. ‘Ik wil dat je doet waar je goed in bent.’

‘Een band opbouwen?’ vroeg ze. De wrange bijklank was alleen zichtbaar in haar ogen.

‘Exact,’ zei hij met een knikje. ‘Breng haar aan boord van het moederschap, Charlotte. Driekwart van een miljard pond verliezen staat niet goed op welk cv dan ook.’

‘Was dat een dreigement?’ vroeg Milton haar terwijl ze samen door de gang liepen.

‘Uiteraard.’

Milton zweeg even en ze wist dat hij glimlachte. Ze wist ook dat hij haar intrigerend vond. Zijn snoeverige manier van doen stond in groot contrast met haar stille zelfvertrouwen en serene afstandelijkheid.

‘Je lijkt er vrij kalm onder, gegeven het feit dat hij het behoud van het vermogen voor de bank helemaal op jou laat neerkomen.’

‘Helemaal op mij?’ Ze liet haar armen rustig zwaaien tijdens het lopen, haar rug recht, haar kin omhoog. Verschillende mensen knikten in het voorbijgaan naar hem – of naar hen beiden. ‘Goh. Ik kreeg de indruk dat jullie in de frontlinie staan. Jij en Paul zijn mijn...’ Ze keek hem vragend aan. ‘Hoe heten ze ook alweer in American football? De aanvallers die de vent die met de bal rent beschermen?’

‘Blockers.’

‘Juist. Het komt alléén maar op mijn schouders neer als de juristen geen manier vinden om de schenking te blokkeren. En dat lukt ze vast wel. En natuurlijk weten we allemaal dat jij precies weet hoe zijn liquide middelen oneindig veel ‘vaster’ kunnen komen te zitten, dus zelfs als de donatie erdoor komt, betwijfel ik of er door mij veel te redden valt.’

‘Dat is te veel lof, Charlotte,’ grinnikte hij toen ze bij zijn kantoor aankwamen, met uitzicht op de logge bocht van de Theems onder de heiige lucht. Een lange, slanke man zat er al op zijn fluwelen bank door een exemplaar van *The Economist* te bladeren. ‘O, Lord Finch, mijn excuses! Mijn vergadering liep uit.’ Hij

beende met vier stappen door het vertrek, gewichtig en dynamisch, en stak een vlezig hand uit. ‘Goed u te zien, goed u te zien.’ Zijn ogen glinsterden van trots dat hij persoonlijk een man van adel kende. ‘Laat me u voorstellen aan Charlotte Fairfax. Ik wilde jullie met elkaar laten kennismaken, want zij is onze vermogensadviseur. Ik denk dat ze u van nuttig advies kan voorzien, in het licht van uw recente... alimentatie-ellende.’

De lange man ontmoette haar blik en glimlachte, boog zich voorover en gaf haar op beide wangen een luchtige kus. ‘Lotts, hoe gaat het met je, schoonheid? Het is alweer te lang geleden. Je zei dat je in Klosters op bezoek zou komen.’

‘Ik weet het, maar ik ben daar uiteindelijk helemaal niet geweest. Een onvoorziene gebeurtenis op het werk.’

‘Sorry... Kennen jullie elkaar?’ vroeg Milton, zijn stem vol ongelof.

‘O, we komen elkaar geregeld op allerlei gelegenheden tegen, nietwaar, Lotts?’ vroeg Lord Finch net op het moment dat haar telefoon ging.

Ze keek naar het schermpje. ‘Ik moet echt even opnemen. Ik heb op dit telefoontje gewacht,’ zei ze met een verontschuldigende glimlach. Ze ging op haar tenen staan om de lord een kus ten afscheid te geven. ‘Laten we in augustus gaan lunchen. Ben je dan in Positano?’

‘*Darling*, is de paus rooms-katholiek?’

Charlotte lachte. ‘Je bent verschrikkelijk! Ik bel je.’ Ze draaide zich om en vertrok, waarbij ze nog wel Miltons perplexe gezichtsuitdrukking opving.

‘Ik hou je op de hoogte!’ riep Milton haar na terwijl ze wegliep door de gang.

Ze stak een arm op als teken dat ze hem had gehoord en nam het telefoontje aan. ‘Rosie?’

‘Hoi, Charlotte,’ antwoordde haar personal assistant. ‘Heb je even?’

‘Zeker.’ Ze liep naar de liften, drukte op de knop en keek naar buiten door de ramen die uitzicht over Londen boden. ‘Ik ga nu net weg bij Steed. Ze willen dat ik morgen naar Madrid ga. Kun je mijn afspraken verzetten en een ticket voor de eerste vlucht van morgenochtend boeken?’

‘Natuurlijk. Jeetje, Madrid, geluksvogel. Kun je nog even bijbruinen voor de bruiloft.’

‘O ja, bof ik even,’ reageerde Charlotte meesmuilend.

‘Je klinkt niet al te enthousiast.’

‘Jij bent niet degene die mijn moeder moet gaan vertellen dat ik morgenavond de laatste passessie van de jurk zal missen.’

‘Aha.’ Rosie kende haar moeder goed. ‘Nou, is dat erg? Ze hebben je maten, toch?’

Charlotte reageerde quasi-ontdaan. ‘Ja, joh. Het is maar couture, je hebt gelijk. Laat ze maar wat improviseren.’

Rosie giechelde, ze kende ook Charlottes droge gevoel voor humor goed. ‘Nou, in elk geval kun je daarginds even wat gas terugnemen. Een beetje afstand van al dat bruiloftsgedoe helpt je misschien te ontspannen.’

‘Zeg je nou dat ik gespannen ben, Rosie?’

‘Ik zeg dat je volgende week gaat trouwen en dat je nog geen vrijgezellenfeestje hebt gehad, geen lunch, zelfs geen kappersafspraak. Je neemt slechts een paar dagen vrij voor de huwelijksreis...’

‘Omdat we het allebei idioot druk hebben. We kunnen later langer vakantie nemen als we in rustiger vaarwater zitten. Heeft hij trouwens gebeld?’

‘Nog niet. Wil je dat ik hem probeer te bellen?’

‘Nee. Nee, laat maar. Ik spreek hem later wel.’ Zij en Stephen spraken elkaar overdag nooit veel – er zat altijd wel een van hen in vergadering – maar ze verheugde zich op een ongestoord avondje samen thuis vanavond. Ook als ze morgen niet naar Madrid zou moeten, want ze hadden de laatste tijd een reeks feestjes gehad, aangezien iedereen in de hoofdstad elkaar drin-

gend nog wilde zien voor vertrek naar de kust van de Provence, naar Formentera of Esmeraldas, waar ze opnieuw bijeen zouden komen om het nog eens dunnetjes over te doen. Ze kon niets fijners bedenken dan een gin-tonic met rabarbersiroop, een voetmassage en een avond op de bank in zijn pyjama. ‘Ik ben nu op weg terug maar kun je mij het dossier van Lucy Santos mailen? Je weet wel, Roberto Santos’ echtgenote.’

‘De voetballer van Chelsea.’

De lift arriveerde en ze stapte erin. ‘Voorheen Chelsea. Nu Real Madrid, weet je nog?’

Alsof ze dat kon vergeten. Rosie kende de ambities van haar werkgeefster goed. Chelsea FC behoorde tot haar belangrijkste cliënten en via die weg had Charlotte ook Lucy ontmoet, toen ze de familie Santos hielp om zich te settelen na de verhuizing van Manchester naar Londen. Natuurlijk had Real Madrid een eigen variant op de diensten die zij aanbood, een intern vermogensadviesteam, maar Lucy, die prijs stelde op de persoonlijke relatie die ze met Charlotte had opgebouwd, had erop gestaan dat ze hun samenwerking kon voortzetten na de transfer van haar echtgenoot. Madrid, dat erop gebrand was de nieuwe sterspeler binnen te halen, had haar eis graag ingewilligd, en Charlotte had vervolgens hard gewerkt om het gezin te helpen zich er snel te installeren, in de hoop dat ze de Spaanse club binnenkort ook tot haar cliënten mocht rekenen.

‘Dit is mijn kans om haar op te zoeken, aangezien ik toch in de buurt zal zijn. De laatste keer dat we elkaar spraken, had ze het nog moeilijk: de taalbarrière, de pers, gedoe met school... De sessies via FaceTime zijn niet voldoende, ik denk dat ze meer proactieve steun nodig heeft, en dit is een goede gelegenheid om, als het lukt, wat tijd met haar door te brengen voordat het probleem met Mendoza serieus gaat spelen.’

‘Mendoza?’ Die naam kende iedereen. ‘Is er dan een probleem?’

‘Dat zou kunnen,’ zei Charlotte knikkend. Het gebeurde niet elke dag dat de liquiditeit van een bank onder druk kwam te staan. ‘Luister, ik moet ophangen, ik sta in de lift. Ik bel over tien minuten terug.’

‘O... En het diner van zaterdag? Ben je dan alweer terug?’

De deuren gingen dicht.

‘O god, ja. Goed punt. Zaterdag,’ zei ze met een grimas. Hoe had ze dat kunnen vergeten? Charlotte beet op haar lip. Stephens ouders gaven een etentje in het Savoy voor de belangrijkste bruidsgasten. ‘Nou, laat dat eerst maar zoals het is. Ik ben tegen die tijd vast wel terug, en zo niet, dan vlieg ik die dag zo nodig wel terug voor een nachtje.’

‘Of ze komen naar jou toe,’ grapte Rosie, wier stem al minder goed doorkwam. ‘Zo geregeld.’

Charlotte glimlachte bij het idee van honderd goede vrienden die naar Madrid kwamen overvliegen. ‘Tuurlijk. We huren gewoon een jumbojet af.’

De verbinding werd verbroken terwijl ze Rosie hoorde lachen. Alsof ze een grapje had gemaakt.

‘Ik ben thuis!’ riep ze, en ze gooide haar sleutels in het schaalteje op de wandtafel. Ze wachtte even, luisterde of ze een teken van leven hoorde en wierp snel een blik langs de trap omhoog en daarna de zitkamer in. Niets. Maar Stephens aktetas lag op de stoel waar hij hem altijd neerlegde als hij thuiskwam. ‘Stephen? Ik ben terug. En ik heb niets aan onder mijn jas!’ Ze liep door de gang naar de keuken. ‘O, hallo, ma.’

‘Dag lieverd,’ zei haar moeder glimlachend, en ze bracht haar kin omhoog zodat Charlotte gemakkelijker een kus op haar wang kon planten.

‘Waar is Stephen?’

‘In de kelder om nog een pinot te halen.’

‘O.’ Charlotte keek fronsend naar de half gesneden groenten

en een schaal oesters op het aanrecht. ‘Hebben we iets afgesproken en ben ik dat vergeten?’

‘Nee hoor. Ik kwam gewoon even langs na mijn afspraak bij de schoonheidsspecialiste en Stephen heeft me gevraagd of ik wilde blijven eten.’

‘Aha.’ Ze reageerde met een strak glimlachje. Dat avondje in haar pyjama met de voeten omhoog kon ze dus wel op haar buik schrijven. ‘Dat is aardig van hem.’

‘Ik heb hem eraan herinnerd dat we het nog moeten hebben over wat we doen met jullie vrienden uit andere milieus, de lieden die een taartje een gebakje noemen.’

O, fijn. Charlotte schonk een glas water voor zichzelf in terwijl ze op de wijn wachtten. ‘Hoe was je gezichtsbehandeling? Je ziet er stralend uit.’

Haar moeder nam haar uiterlijke verzorging zeer serieus en was altijd de eerste om een nieuwe cosmetische behandelwijze uit te proberen als die beloofde dat ze er jaren jonger van zou worden. Haar ooit blonde haar was nu zilvergrijs, maar ze droeg het nog altijd in de ronde bob waar ze al sinds ze begin veertig was de voorkeur aan gaf. Haar blauwe ogen hadden, ook al waren haar oogleden onmiskenbaar een beetje gaan hangen, een jeugdige twinkeling die ervoor zorgde dat ze nog steeds een graag geziene gast was bij etentjes in de betere buurten van Londen.

‘Heerlijk. Ik zweer het je, de handen van Marie zijn altijd zo koud dat mijn huid door alleen al haar aanraking strakker wordt,’ zei haar moeder, die zachtjes tegen haar jukbeenderen klopte.

‘Hmm.’

Stephen kwam binnen met een fles Domaine Leroy Musigny Grand Cru. ‘Ah, je bent thuis. En laat,’ zei hij in één adem door, naar haar toe lopend. Ze wilde hem een kus op zijn mond geven, maar hij gaf haar een vluchtige kus op de wang. Hij was geen

liefhebber van genegenheid tonen in het openbaar, en al helemaal niet waar haar moeder bij was.

‘Ja. Ik moest nog wat papierwerk inhalen voor ik wegging.’ Ze keek hoe hij de fles tussen zijn knieën ontkurkte. Hij had een kakibroek en een schoon overhemd aangetrokken, maar hij droeg geen stropdas. Veel informeler kon het voor zijn doen niet.

‘Hoe was de vergadering bij Steed? Heeft Farrer iedereen ontslagen?’ Als effectenmakelaar was hij op de hoogte van de geruchten over de huidige geladen stemming binnen de bank.

‘Nee. Het was wel interessant.’ Ze zag dat hij een glas voor haar begon in te schenken. God, ze had dorst, het was een lange dag geweest. ‘Ze willen dat ik voor een paar dagen naar Madrid ga.’

‘Wat?’ zei Stephen enigszins van zijn stuk gebracht terwijl hij haar de wijn aanreikte.

‘Wanneer?’ wilde haar moeder verbijsterd weten.

‘Morgen.’

‘Maar de jurk...’ riep haar moeder uit.

‘En het diner...’ voegde Stephen eraan toe.

Charlotte keek naar hun onthutste gezichten en telde tot vijf. Soms leek het wel alsof zij een stel vormden en zij hun ondeugende kind was. ‘Dat komt goed. Ik verplaats het passen van de jurk wel naar het weekend en ik ben op tijd terug voor het diner. Geen zorgen. Ik ga mijn eigen huwelijksfeest toch zeker niet missen?’

Maar ze staarden haar allebei aan met een gezichtsuitdrukking die haar vertelde dat ze daar niet zo zeker van waren. ‘Het komt goed,’ herhaalde ze, en ze nam een versterkende slok wijn.

‘Ik snap niet waarom je jezelf dit aandoet,’ zuchtte haar moeder, die met een teleurgestelde blik achterover in haar stoel ging zitten.

‘Wat?’

‘Al die stress.’

‘Ik ben niet gestrest.’

‘Natuurlijk wel. Al die vergaderingen, al dat gereis, al dat ge-
háást.’ Haar moeders hand bewoog met wanhopige gebaren door
de lucht. ‘Geen wonder dat je altijd zo gespannen overkomt.’

‘Ik ben niet gespannen,’ protesteerde ze, maar ze bracht haar
hand beschermend naar haar wang alsof ze op zoek was naar
fysiek bewijs. Ze keek naar Stephen voor steun.

‘Eerlijk gezegd zorg je de laatste tijd niet goed voor jezelf,’ zei
hij schouderophalend. ‘Je bent afgevallen...’

‘Dat doen alle bruiden.’

‘En je bent snel afgeleid en altijd te laat voor alles.’

‘Ja. Want ik heb het druk.’

‘Met dingen die je niet hóéft te doen,’ kwam haar moeder er-
tussen op kordate toon, alsof dat feit de doorslag gaf. ‘Ik begrijp
dat je het idee werk te hebben prettig vindt, maar is de nieuwig-
heid er inmiddels niet af? Werkelijk, lieverd, je hebt te veel hooi
op je vork genomen. Stephen vertelde me voor je thuiskwam dat
je hem zou kunnen steunen door meer thuis te zijn.’

Charlotte wierp hem een woedende blik toe. Echt? Hij was
zo verstandig om de andere kant op te kijken en verder te gaan
met de bereiding van het eten. ‘Ik heb alleen maar gezegd dat
het leven gemakkelijker zou zijn als jij niet ook zou werken,’ zei
hij snel.

‘Wat zou je dan willen dat ik ga doen? Winkelen? Lunchen?
Tennissen?’

‘En wat is daar mis mee?’ vroeg haar moeder kregelig. ‘Moet
je nou echt altijd zo laatdunkend doen over de manier waarop
je bent grootgebracht? Heus, Charlotte, soms denk ik dat je stie-
kem socialistische neigingen hebt.’

Charlotte keek haar moeder aan en daarna haar verloofde. Het
was lastig te bepalen met wie van hen ze nu eigenlijk onenigheid
had. Eigenlijk met allebei. ‘Wat een waanzin.’

‘Inderdaad!’ zei haar moeder instemmend, waarmee ze de
plank totaal missloeg.

Charlotte zuchtte en vulde haar glas bij, te vermoeid om met haar in discussie te gaan. ‘Luister, ik weet niet eens waarover we precies staan te kibbelen – of waarom. Mijn carrière is belangrijk voor me. Ik heb hard gewerkt om mijn adviesbureau naar dit niveau te tillen. Het is niet slechts een dagelijkse portie afleiding.’

‘Ik vind gewoon dat je moet nadenken over wat het beste is voor Stephens carrière in plaats van die van jou. Hoe kun je hem ondersteunen als je jezelf over de kop werkt?’

‘Je overdrijft.’

‘Je vertrekt morgen naar Madrid.’

Ze zuchtte. Het drukke schema van haar moeder – schoonheidsbehandelingen, couture-afspraken – zou dat van haar zeker overtreffen. ‘Stephen vindt het prima. Als hij een vrouw had gewild die braaf thuis op hem zat te wachten, had hij wel iemand anders een aanzoek gedaan, nietwaar, schat?’

Ze keek hoopvol naar haar verloofde, die zich vol overgave leek te concentreren op het snijden van een citroen. Hij keek op met een neutrale blik. ‘Hmm? O, eh, vast.’

Het ontwijkende antwoord was kenmerkend voor hem. Dit was zijn manier om het met hen beiden tegelijkertijd zowel eens als oneens te zijn. Als voormalig brigadegeneraal had hij beschietingen van talibansluipschutters en granaatvuur in Damascus overleefd, maar hij deed toch nog zijn uiterste best om elk conflict met haar moeder te vermijden.

‘Ik ga even douchen en iets gemakkelijkers aantrekken,’ zei ze, en ze zette haar glas geërgerd neer. ‘Mijn voeten doen zeer.’

‘Nou, doe er niet te lang over. We moeten het over de corsages hebben. Heb je Pips e-mail gezien? Er is een groot probleem met de rozen. Een wittevliegplaag kennelijk, zo jammer. We moeten terug naar de tekentafel... Zij heeft ranonkel voorgesteld,’ riep haar moeder haar verdwijnende rug achterna.

Charlotte stak even haar hand op om te laten weten dat ze

haar had gehoord en liep de trap op. De heldere stem van haar moeder zweefde nog vragend achter haar aan. Ze zouden nog lang en gelukkig leven, maar tegen een hoge prijs.

Madrid

‘Ik heb het gevoel dat ik gek word.’ Lucy Santos’ mooie volle mond vertrok tot een wrang lijntje. ‘Niemand in dit huis spreekt Engels. Zij niet.’ Ze knikte naar de huishoudster, die een sapcentrifuge stond te boenen. ‘En zij ook niet.’ Ze maakte een hoofdgebaar naar de nanny, die met haar vierjarige kind in de tuin speelde. ‘Rob zei dat het niet uitmaakte, dat het juist goed is omdat Leo zo wordt gedwongen om Spaans te praten, maar als er iets belangrijks is wat ik wil overbrengen, moet ik het Rob laten zeggen als hij thuiskomt.’

Charlotte fronste. Ze had de huishoudster toch echt Engels horen spreken aan de telefoon, toen ze daarnet naar de wc ging. ‘Om te beginnen zou ik de huishoudster ontslaan en iemand inhuren die wél Engels spreekt. En verder: ben je al begonnen met de Spaanse lessen waarover we het hebben gehad?’

Lucy snoof. ‘Voor wat het waard is. *Hola. ¿Qué tal?* Dat is het tot nu toe wel.’

‘Houd het toch maar even vol. Het zal je verbazen hoeveel verschil het maakt als je Spaans kunt verstaan én jezelf verstaanbaar kunt maken.’

Lucy wierp haar een verontwaardigde blik toe. ‘Jij spreekt het vast vloeiend.’

Er lag een oordeel in die defensieve, onzekere uitspraak. ‘Ik ben hier als kind veel geweest, dat helpt, en ik heb op de universiteit Spaans als keuzevak gevolgd,’ gaf Charlotte toe.

‘Laat me raden. Oxford.’